

Az idei bálról – szuperlatí

Minden szentnek maga felé húz a keze – szokták mondani. Még inkább a nem-szenteknek!

Sajnos be kell vallanom őszintén, én is így érzek az idei, 17. alkalommal a pécsi Palatinus Hotel Bartók termében megrendezett Sikeres Nők Báljával/Pandúrballal kapcsolatosan – őszintén annyira jól éreztem magam, hogy nagyon elfogult vagyok, és egészen biztos nem tudok „pártatlanul”, azaz kritikusan beszélni az eseményről...De talán ez esetben kivételesen nem is ez a lényeg.

Ugyan a tizenhét alkalomból jómagam csak az elmúlt öt évben vettem részt bálozó vendégként, de soha, hangsúlyozom: soha még ilyen jól nem éreztem magam!

Ha ez most a legek bálja volt – akkor legyen ez az első LEG: Végre az életem párja is velem volt, és soha olyan jókat nem táncoltam, mint most április 26-án éjjel!

Bár rettegek a nyilvános közszerepléstől, kulturális antropológusként mégis néha esetleg feltűnést kelthettem, mivel szinte minden évben valamilyen más nemzet ruhájában jelentem meg: hol indiai száriban, hol rádzsasztáni ghagra-ohnában, hol európai módon, és most a párommal kitaláltuk, hogy kínai qi-pao-ban, illetve az annak megfelelő kínai öltönyben jelenünk meg együtt, úgyszólván „partner look”-ban, ahogy ez két antropológushoz illik.

vuszokban!

De úgy gondolom, a kerekén kétszár vendég között nem mi voltunk ennek ellenére sem a fő esemény az idei bálon, amin most is nemcsak az előző évet felülmúló műsorok szerepeltek a listán, hanem minden évben valami olyan fantasztikus meglepetéssel kecsegtettek a régi, megszokott, és annyira szeretett műsorszámok mellett, hogy az embernek tátva marad szeme-szája!

Azt hiszem, nálam az idén legelőször a hagyományos, évről évre fiatal pécsi gimnazisták által eltáncolt palotás táncot helyettesítő rock-and-roll-táncos szuperprodukció

vitte el a pálmát! Legfőképpen azért, mert úgy érzem, a rendezők játékoságán és kreativitásán múlt, hogy úgyszólván „be mertek vállalni” egy ilyen formabontó, a hagyományostól eltérő, és mégis egy csapásra sikert arató produkciót, amit **Rovó Attila** táncosai adtak elő! Nagyon vérforraló volt mind a ruhakollekció a kánkános illetve olaszos dallamok hangulatát aláfestő popsik látványa, ami éles kontraszt egy konzervatív palotás táncsal szemben, de szinte minden nő összesűgött az asztalunknál: bizony, ezeknek a szexi fiúknak mosolya mindent megért, még ha nem is az a legcsábítóbb!

És valóban nagyon csinos és tehetséges táncos fiúkat és lányokat sikerült kiválasztani! Gratulálunk!

Udvariatlan voltam, mert az est díszvendégével kellett volna kezdenem: **Fodor Zsókával**, a Barátok közt híres Magdi

nénijével, akit a nagy többség a Barátok közt szereppel azonosít, én azonban nem nézem, csak néhányszor láttam, ezért azt kell mondanom – valószínűleg ezzel komoly kisebbségben vagyok –: egyáltalán nem hasonlít rá élőben, és nagyon jó fej!

Még ki sem hívták a színpadra, már hatalmasakat vigyorogtunk, amikor leszidott minket: „Szégyelljük magunkat, nemhogy rendes Barátok közt-nézők nem vagyunk, de még normális pletykalap-olvasók sem! Hogy lehet olyan butaságokat kérdezni, hogy van-e gyerekem? Független nő vagyok, közöm sincs Magdi nénihez!” –Persze az igazi hahota-parti a színpadon kezdődött. Jó, hogy egy új arcát is megismerhettem, személyesen tapasztalhattam, milyen jó, ha nem skatulyáznak be egy színészt túlságosan, és hagyják, hogy tehetségének egy másik oldala elővilágoljon!

A hagyományosan minden évben szereplők mintha most szintén még jobban beledaktak volna apait-anyait! (Vagy csak én vagyok szerelmes, és érzékelek minden legjobbat –legeslegjobbna?)

Az est egyik fénypontja nálam egyébként is **Gara Laci** hihetetlen odaadással és lelkesedéssel énekelt, szívhez szóló számai, melyeknek szövegét édesanyja írja, aki minden évben jelen van a bálon, és meghallgatja fia interpretálásában a fantasztikus mondanivalójú dalokat. Többek között azt, amikor Laci az önzetlen szerelemről énekel: „Te mentél el, az ajtót mégis nyitva hagyom...hátha visszatárlasz mégis...”

Most azonban komoly versenyhelyzet alakult ki, hiszen itt volt, és a régi Neoton Familiás dalokkal gazdagította az amúgy is színvonalas műsort **Csepregi Éva**. Ki gondolta volna, hogy idén nemhogy nógatni nem kell a bálozókat, táncoljanak végre már egymással, hanem lezavarni sem lehet a parkettről azt a kétszáz vendéget, és mindez akkor tetőzik, amikor Éva sorban húzza elő az „Olyan, mint Al Pacino...”-t, a „220 felett”-et, vagy a „Vissza a hajó, fül a szél”-t!

És akkor még nem beszéltem a kedvességéről, és játékonysági esteken állandóan fellépő, jó ügyekért harcoló **Anitáról**, valamint **Vermes Tímea** gyönyörű operaslágereiről, aki kivételes tehetségű hangján kívül különlegesen is különlegesebb ruhakölteményeivel és szépségével bűvöli el a közönséget!

De sajnos mindez vajmi kevéssé érint engem, hiszen nőként **Gara Lacin** kívül úgyszintén csak a Tom Jones imitatori verseny fergeteges győztese érdekelt, alias **Kovax** – aki viszont számomra azért volt érdekes jelenség, mert míg nem tudtam, hogy ki is lehet, egyszerű, illusztris vendégnek gondoltam a visszafogott eleganciájú öltönytében, beruházási bankárnak nézve őt.

Sokkal inkább mint Tom Jones tökéletes énekhangján megszólaló, a közönséget 9 évestől 90 évesig hisztérikus örületbe kergető rocksztárnak. Alig hittem a fülemnek.

Meg kell említenem a kiemelt vendégeket is, akik csendesen ugyan, de mégis emelték az est fényét: **Kisszel Tünde** egyre szebben, fiatalabban, őt már csak kislánya, **Donatella** fogja „túlnőni” szépségben! Ezen kívül jelen volt még a Napoleon Boulevard énekesnője, **Vincze Lilla** is.

Az egzotikus hangulatért **Indzsi Deniz** különleges hastáncprodukciója gondoskodik évről évre. Kár, hogy nem lehet előadás közben melléállni, és leutánozni az elképesztően erotikus kígyószerű mozdulatokat, amik talán minden nőnek jót tennének – otthon gyakorolni viszont nem tilos!

Ne feledkezzünk meg a műsorvezetőről **Bence Atilláról** aki gördülékenyen, pillanatnyi kihagyás nélkül vezette az estét, programról programra.

És el ne felejtjük megemlíteni a háttérzene és a fantasztikus hangulat egyenes ági „garanciáját”: a Palatinus együtttest. Jól megtréfálták az egész közönséget, mivel a legtöbben csak a következő napokban érezhettük „emberi szervezetre káros” hatásukat, amikor a reggeliző asztalig alig bírtunk elbicegni a hotelszobánkból, mert annyira fájta a lábunk a hajnalig tartó táncotól. Fiatalabb generációként be kell vallanom őszintén, nem igazán szeretem a rock-and-roll-t, de esküszöm, közelebb érzem magam a műfajhoz a bál óta – vagy ez megint csak a szerelem lenne? Bár őszintén szólva egy bizonyos idő és megfelelő mennyiségű alkohol elfogyasztása után (személy szerint csak vörösborot ittam, de abból nem keveset!) már nem tűnt fel, hogy mikor volt az „élesváltás”, és mikor került mellém a testvérem párja, és mikor kapaszkodtam össze édes-bús melódiákra a drága húgommal, vagy éppen a saját mamámmal, vagy éppen valamelyikünk az én párommal... úgyis minden családban marad. A „Bazi Nagy Görög Lagzi” ehhez az élményhez képest unalmas matematikai integrálszámítás!

Ha hiszik, ha nem, a tombola egyáltalán nem érdekel, de a pécsi bálon még az is egy külön műsorszámnak számít. Van egy fickó, aki minden évben minden „mindent visz” – vajon mi lehet a titka? Megtutuk: a család közösen körülbelül 200 darab tombolat vesz. Ez persze oly mértékű szemtelenség, hogy

ez minden évben begyűjtja a testvérem nyereszkesedésre irányuló szenvedélyét, hogy már előre „viszket” a kis estélyi retikülje, amiből sorra kerülnek ki az „ezreskék”, hogy felmúlja Nagy Nyerőembert! Persze, ez semmilyen szempontból nem lehetséges, ennek ellenére mindig sikerül valamilyen izgalmas tárgyat diadalittas mosollyal birtokba vennie, amit legtöbbször mi viszünk utána a hotelszobájába – ahogy az egy Nyertes Csajszihoz illik, aki tudja, mit akar!

Azt hiszem, a római lakomák, a kora középkori bacchanáliák elbújhatnak az illetén dőzsölés mellett, mint amiben nekünk volt részünk a műsorokat keretező ünnepi menüvel: zöldségekkel töltött cukkini parmezánnal gratinírozva pang-gang mártással (ez a sajátom volt!)...vagy a füstölt kacsamell csíkok bazsalikomos salátaágyon, netán az éjfél menü erdei gombás vörösboros vadpörkölt főtt burgonyával...de tényleg ne várják tőlem, hogy felsoroljam mind a három teljes menüt és hozzá külön a három különböző éjfél menüt a teljes desszert repertoárral, amikből választani lehetett, mert akkor kizárólag gasztronómiai cikket kellene írnom! A lényeg ebben is a jó ízlés és a különleges választás volt.

Nem folytatom a szuperlatívuszokat, hiszen minden újabb példa csak azt fejezi ki: nagyon jól sikerült az idei bál!

Köszönjük a rendezőknek, a bál háziasszonyának és házigazdájának, hogy ismét színvonalal és szeretetteljes „jóltartással” tiszteltek meg minket, vendégeket!

Számomra az látszott idén is, ami minden évben: a házigazdák maguk örömeire is rendezik a bált, ami nem a „nagyzoálásról” szól, mert abból egyre több van mostanság itthon is, ahol „promik” és „celebek” díszlegnek, és kimondhatatlan, megehetetlen menük között botladozva, téblábolva, rettenetes, de mégis „sztájlos” modern zenére „feszenghetünk”, de legalább elmondhatjuk, hogy ott voltunk. Nem, ez itt nem erről szól, hanem arról, hogy mindegy, hogy kinek mennyi pénze van, milyen a ruhája, mennyire számít egyébként előljáráságnak, ugyanolyan lelkesedéssel ropja a táncot az éppen mellé kerülő személlyel, amiről fogalma sincs, hogy éppen kicsoda, de mégis megölelik egymást a szám végén...

...Apropó, mikor is lesz a következő bál?

Szőke Orsolya

